

[Arne Melchior]

Jeg tror ikke, at det udtryk dækker nogen reel tilstand. Hvis det hellige øjeblik skulle indtræde, hvor mængden af opgaver til udførelse er i nøjagtig balance med mængden af hænder og hoveder, der er til rådighed for at udføre opgaverne, vil det øjeblik aldrig blive iagttaget af nogen, for det kan næsten ikke indtræde, det er matematisk umuligt. Der er derfor tale om enten overbeskæftigelse eller underbeskæftigelse.

Det er klart, at alle bestræbelser skal gå ud på at komme så nær balance som muligt, og da den fuldstændige balance er umulig, vil jeg gerne vedgå, at jeg hører til dem, der hellere vil have lidt overbeskæftigelse, altså at der er flere opgaver, som ligger og venter til i morgen og til næste uge, end at der er underbeskæftigelse, altså ledighed. På den anden side var vi i disse glade år, som jeg nævnedede for et øjeblik siden, i den situation, at vi havde masser af opgaver, der ventede. Vi gik glip af masser af ordrer i ind- og udland, fordi vi ikke kunne følge med i løsningen af de opgaver, der forelå.

Det var i de år, vi inviterede og søgte med lys og lygte efter mennesker fra andre lande, der ville komme hertil og hjælpe os med at løse de opgaver, der forelå. Det er mange af de mennesker, som bl.a. forespørgerne bogstavelig talt ønsker hen, hvor peberet gror, hvor vi altså gudskelov er et flertal i dette Folketing, der mener, at når de kom, tilmed på vor invitation, så skulle de dengang og i dag behandles lige så godt, som vi selv ønsker at blive behandlet.

Jeg ville gerne med denne indledning have sagt, at afskaffelse af arbejdsløsheden altså ikke er mulig. Der vil være enten overbeskæftigelse eller underbeskæftigelse, og det vil have noget med årgangenes størrelse at gøre, og det vil have noget med teknikens udvikling at gøre, men jeg gentager, at vi skal stræbe efter at komme så nær balance, som det er muligt.

Jeg skal afvise, at den nuværende regering ikke skulle have de samme, bedst tænkelige intentioner og udføre det samme, bedst tænkelige arbejde for at opnå dette som nogen tidligere i Danmark kendt regering.

Jeg har været blandt dem, der har lykønsket – også fra denne talerstol – hr. Svend Auken, da han blev valgt til formand for Socialdemokratiet, og udtrykte – det kan jeg da godt gentage – min tilfredshed med dette valg og mine forventninger til, hvad han kan udføre på denne post. Men jeg tror heller ikke, at hr. Svend Auken

selv vil mene, at han i sine år som arbejdsminister var i stand til bedre end den nuværende arbejdsminister og den nuværende regering at løse beskæftigelsesproblemet. Det skal ikke være sagt til ham som en bebrejdelse.

Jeg husker, at hr. Anker Jørgensen som statsminister et efterår sagde: Vi må da kunne klare det her bedre. Det er jo kropumuligt, at folk skal gå og vente på at komme i arbejde. Der må da være opgaver til dem. Og så fik arbejdsministeren – det var altså hr. Svend Auken – nogle måneder, men han trak det ud. Han skulle bruge det meste af et halvt år til at komme med disse geniale løsninger, og han kom ikke med dem – ikke fordi han ikke havde en god vilje, og ikke fordi han ikke havde de bedst tænkelige rådgivere og embedsmænd, men fordi opgaven på det tidspunkt var og på nuværende tidspunkt er uløselig. Imidlertid går det ikke så ringe, som det ofte fremstilles. Jeg skal oplyse, at vi i oktober kvartal 1987 for første gang i Danmark nåede op på over 2 millioner fuldtidsbeskæftigede her i landet, og det var altså i sidste kvartal af et år, hvor der ved årets begyndelse var spået stigende ledighed. Det er korrekt, at der også var en svagt stigende ledighed. Det skal jeg straks komme tilbage til. Det skyldtes, at tilgangen til arbejdsmarkedet endnu – men det varer ikke ret mange år mere – var større end de nyskabte arbejdspladseres antal. Som arbejdsministeren har redegjort for det, blev der skabt mange nye arbejdspladser, og tallet nåede altså i oktober kvartal 1987 for første gang op på over 2 millioner fuldtidsbeskæftigede.

Ledigheden var i samme kvartal på 8 pct. Det var den også i januar kvartal 1986. Der skete altså ikke nogen stigning i ledigheden i procent trods tilgangen til arbejdsmarkedet i 1986 og 1987 sammenlagt. På denne baggrund tror jeg heller ikke på de dystre prognoser, som nu er udsendt af forskellige økonomer, for de bygger alle sammen på, at det er, hvis der ikke gøres noget. Det er da godt, at vi har den slags advarsler foran os, således at vi gør så meget desto mere og gør det så meget desto bedre.

Forleden hørte jeg en økonom – det var Niels Groes – der indrømmede i radioen, at den forudsigtelse om stigende ledighed i 1987, han havde gjort sig til talsmand for ved årets begyndelse, havde været forkert. Og sådan går det tit med prognoser af alle arter. Jeg mener, at regeringen gør sit yderste for, at det også denne gang skal gå væsentligt bedre end frygtet.